

Arrest

nr. 96 545 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 24 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekende partij diende op 13 juli 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. De twee kinderen van verzoekende partijen dienden op 13 juli 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

1.3. Eerste verzoekende partij diende op 13 juli 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als echtgenoot.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 januari 2012 ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die eerste verzoekende partij op 25 januari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13.07.2011 werd ingediend door:

Naam: [E. A. S. K. , Nationaliteit: Spanje ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie :

Betrokkene deed op 13.07.2011 een aanvraag van een verklaring tot inschrijving als werknemer (art. 50 §2-1° van het KB van 08/10/1981). Zij leverde op dd. 20.07.2011, binnen de voorziene termijn van drie maanden, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (Joris Services BVBA - Ommegancklaan 9, 9200 Dendermonde) van dd. 05.04.2011 (in dienst op dd. 06.04.2011) aan.

Uit verder onderzoek is gebleken dat betrokkene op het moment van haar aanvraag op 13.07.2011 niet meer was tewerkgesteld door Joris Services BVBA. Op basis van de gegevens in het dossier van betrokkene is gebleken dat zij van 06.04.2011 tot 07.07.2011 was tewerkgesteld bij voornoemde werkgever, nadien is echter geen sprake meer van tewerkstelling.

Op het moment van de aanvraag tot verklaring van inschrijving en het voorleggen van het arbeidscontract wist betrokkene dus maar al te goed dat ze in werkelijkheid niet meer in dienst was en dus onder valse voorwendsels de verklaring van inschrijving trachtte te bekomen. Was er geen verder onderzoek naar de waarachtigheid van het arbeidscontract gedaan, het arbeidscontract zou van doorslaggevend belang geweest zijn bij het toekennen van het verblijfsrecht (artikel 42 septies van de wet van 15.12. 1980).

Wegens het gebruiken van misleidende bewijsdocumenten kan derhalve het verblijfsrecht van betrokkene niet erkend worden. Betrokkene heeft immers helemaal niet aangetoond aan de voorwaarden te voldoen (art. 50,§2,1°van het KB van 08.10.1981). In hoeverre zij eventueel zou voldoen aan de voorwaarden als werkzoekende, hoeft hier niet verder onderzocht te worden overeenkomstig het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die tweede verzoekende partij op 25 januari 2012 ter kennis werd gebracht en die tevens betrekking heeft op haar kinderen, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 13.07.2011 werd ingediend door:

Naam: [N. D. M.] , Nationaliteit: Spanje ;

[...]

En de kinderen:

Naam: [H. E. A. L.], Nationaliteit: Spanje ; [...]

Naam: [H. E. A. M.], Nationaliteit: Spanje ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

□ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkenen vroegen het verblijfsrecht in functie van [E. A. S. K.]. Haar aanvraag tot het verblijfsrecht kon echter niet worden erkend wegens het voorleggen van achterhaalde bewijsdocumenten en misleiding van de Belgische autoriteiten (zie voor de concrete motivering de bijlage 20 van betrokkene dd. 19.01.2012). Derhalve is de aanvraag van de partner en de kinderen zonder voorwerp geworden. Er is namelijk helemaal geen echtgenote of moeder met verblijfsrecht meer om overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° en 3° te komen vergezellen of vervoegen.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De Raad stelt vast dat L. H. E. A. op 13 november 2012 meerderjarig is geworden, zodat eerste en tweede verzoekende partij haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. L. H. E. A. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, § 4 en 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 50 en 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"Overeenkomstig artikel 40 § 4 Vreemdelingenwet, heeft iedere burger van de Unie recht op verblijf van meer dan drie maanden indien hij de volgende voorwaarden vervult:

"1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; 3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk ."

De formaliteiten die hiervoor dienen te worden vervuld, zijn omschreven in artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit dat als volgt luidt:

"De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst; overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet; dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.

Zodra uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister."

In casu heeft verzoekster de nodige documenten, met name de bewijzen van identiteit van heel het gezin en haar geldig afgesloten arbeidsovereenkomst op 7 april 2011 neergelegd en op dezelfde dag een verklaring van inschrijving aangevraagd.

Bijgevolg is de bestreden beslissing op dit punt manifest fout, in strijd met de materiële motiveringsplicht en in strijd met artikel 40§ 4 Vreemdelingenwet en artikel 50 Vreemdelingenbesluit.

De bestreden beslissingen maken immers foutief melding van het feit dat verzoekster op 13.07.2011 een verklaring tot inschrijving als werknemer heeft gedaan en dat ze op 20.07.2011 een arbeids-overeenkomst voor onbepaalde duur leverde.

Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier van de tegenpartij, namelijk uit de faxberichten tussen de gemeentelijke ambtenaar van Grimbergen en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een van deze berichten, met verzendingsdatum dd. 1 juni 2011 maakt melding van het volgende:

"Mevrouw [E. A. S.] legt thans een arbeidscontract voor. Mogen wij voor mevrouw een nieuwe procedure EU-werknemer opstarten, mogen wij tevens voor haar echtgenoot en de kinderen een nieuwe procedure gezinshereniging op basis van ar. 40bis Vw.

Wij wachten op uw instructies." (stuk 10).

Een tweede bericht, met verzendingsdatum dd. 20 juli 2011 meldt het volgende:

"Op 01.06.2011 hadden wij fax verstuurd met vraag of wij voor mevrouw een nieuwe procedure EU werknemer mochten opstarten na afvoering verlies verblijfsrecht (bijlage 21). Op 13.07.2011 hebben wij na telefonisch onderhoud de toelating gekregen. Wij hebben bijlage 19 opgemaakt. Op 14.07.2011 kregen wij telefoon van het OCMW om meer te weten over het statuut van betrokkene aangezien zij (samen met haar echtgenoot) steun kwam vragen. Van de persoon van het OCMW hebben wij vernomen dat niet meer zou werken. Zij heeft dit gezien bij de kruispuntbank. Zij willen dit echter niet op papier zetten dat zij steun zou krijgen. Misschien kan er vanuit jullie diensten nagegaan worden of betrokkene inderdaad niet meer werkt en kan er een negatieve beslissing genomen worden. Wij vermelden dat het reeds de 2de keer is dat dit gezin een nepcontract heeft. De echtgenoot zijn verblijf werd ook ingetrokken omdat hij bij de kruispuntbank nergens te vinden was.

Uw collega's van gezinshereniging zullen eveneens verwittigd worden van dit feit. Voor mijnheer en kinderen werd een bijlage 19 opgemaakt voor gezinshereniging." (stuk 11).

Tenslotte meldt een derde bericht, met verzendingsdatum 22 juli 2011 het volgende:

"Betrokkenen hebben een bevel gekregen van EU omdat mijnheer nergens gekend was in de kruispuntbank; Thans heeft mevrouw werk en vraagt hij gezinshereniging aan. Dit dossier dient opgevolgd te worden want het zou deze keer opnieuw negatief kunnen zijn. Mevrouw zou haar werk kwijt zijn en steun gevraagd hebben op OCMW. Deze info werd doorgegeven aan bur.EU. Zij zijn nog niet in het bezit gesteld van een bijlage 8." (stuk 12),

Verzoekster heeft de verklaring tot inschrijving en de nodige documenten neergelegd op 7 april 2011 maar hierover kan men geen enkel spoor van terug vinden.

Hoe dan ook, is de beslissing manifest fout en in strijd met de materiële motiveringsplicht daar er melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster op 13.07.2011 een verklaring van inschrijving zou hebben aangevraagd en haar arbeidsovereenkomst dd. 20.07.2011 zou hebben neergelegd.

Bovenstaande brieven melden immers duidelijk dat verzoekster lang voor 13.01.2011, en in de visie van de gemeente ten laatste op 1 juni 2011, de nodige documenten heeft neergelegd en de verklaring tot inschrijving heeft aangevraagd.

Uit bovenstaande faxberichten kan ook worden afgeleid hoe wantrouwig de gemeentelijke diensten waren ten opzichte van verzoekers...

De bestreden beslissingen schenden dan ook duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu heeft de tegenpartij immers bij het uitoefenen van haar taak de belangen van verzoekers onnodig en op een onredelijke wijze geschaad door onzorgvuldig te handelen.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht dient de overheid immers haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Voorts heeft de tegenpartij duidelijke vertragingsmanoeuvres uitgevoerd hetgeen eveneens in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel (beginsel van fair play).

Tenslotte dient te worden besloten dat de tegenpartij in casu de bestreden beslissingen te kwader trouw heeft genomen.

De tegenpartij wist immers zeer goed dat verzoekster effectief sinds april werkte maar omdat de tegenpartij niet op tijd de bijlage 19 heeft afgeleverd, meld[t] de tegenpartij in de bestreden beslissingen foutief dat verzoekster pas in juli 2011 de verklaring tot inschrijving zou hebben aangevraagd.

De gevolgen voor verzoekers zijn echter bijzonder ernstig.

Immers, los van het feit dat verzoekster in juli 2011 ontslagen werd omdat ze arbeidsongeschikt was, vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekster ter kwader trouw heeft gehandeld en misleidende bewijsdocumenten zou hebben gebruikt.

Zoals boven werd vermeld is dit echter manifest fout.

Hoewel verzoekster effectief haar werk is verloren, heeft ze met geen enkel misleidend oogmerk gehandeld.

Verzoekers hebben duidelijk een belang bij de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissingen aangezien ze op het moment van de aanvraag de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40§4 Vreemdelingenwet wel degelijk vervulde. Bovendien is ze vandaag actief op zoek naar werk evenals haar echtgenoot (stuk 17) en er is een reële kans op tewerkstelling aangezien beide reeds in het verleden effectief hebben gewerkt.

De bestreden beslissingen maken immers foutief melding van het feit verzoekster misleidende bewijsdocumenten zou hebben neergelegd en ze "maar al te goed wist dat ze in werkelijkheid niet meer in dienst was en dus onder valse voorwendsels de verklaring van inschrijving trachtte te bekomen."

De uitvoering van de bestreden beslissingen zou bovendien voor verzoekers duidelijk betekenen dat ze vanaf dan gekend zullen zijn als "gebruikers van misleidende bewijsdocumenten".

Bovendien had men aan verzoekers een bijlage 19 moeten afgeven op het moment dat de verklaring van inschrijving werd aangevraagd en dit overeenkomstig artikel 50 Vreemdelingenbesluit.

Immers, verzoekster heeft op 7 april 2011 en, in de visie van de gemeente ten laatste op 1 juni 2011, alle nodige documenten effectief neergelegd. Dit werd ook bevestigd in de verschillende uitwisselingen tussen de gemeentelijke ambtenaren en de Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 10-12).

Deze gegevens werden overigens bevestigd door het DIMONA resultaat waar melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster van 6 april 2011 tot en met 7 juli 2011 heeft gewerkt (stuk 13).

Dit blijkt tenslotte ook uit de loonfiches van verzoekster (zie stuk 14).

Bijgevolg zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikel 50 Vreemdelingenbesluit.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier het volgende blijkt:

-verwerende partij werd op 1 juni 2011 door de gemeente Grimbergen, die geen partij is in huidig geding, op de hoogte gebracht dat verzoekster zich thans heeft aangeboden met een arbeidscontract. De gemeente vroeg derhalve of een nieuwe procedure 'EU-werknemer' mocht opgestart worden;

-op 13 juli 2011 diende verzoekster - en haar echtgenoot en kinderen, op basis van gezinshereniging- de aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende in te Grimbergen, overeenkomstig art. 50 van het KB van 8 oktober 1981;

-verzoekster heeft effectief gewerkt van 6 april 2011 tot 7 juli 2011, zo blijkt uit opzoeken d.d. 28 december 2011 van de DIMONA-databank.

Derhalve werd op 19 januari 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20. Het verblijf van haar echtgenoot en kinderen werd derhalve ook geweigerd, onder een bijlage 20.

[...]

Het staat buiten elke betwisting dat verzoekster op 13 juli 2011 het formulier 'bijlage 19' heeft ingevuld bij de Gemeente Grimbergen. Op dat moment heeft zij dus haar aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende geformaliseerd.

Het staat evenzeer buiten elke betwisting dat verzoekster op dat moment niet meer werkte.

Verwerende partij stelt derhalve vast dat het determinerende motief van de thans bestreden beslissing niet betwist wordt: verzoekster wist op het moment dat zij de 'bijlage 19' ondertekende en zij dus formeel een aanvraag tot verklaring van inschrijving deed als werknemer (zie arbeidscontract), dat zij niet meer effectief werkte.

Het motief dat zij derhalve de Belgische Staat heeft willen misleiden met een arbeidscontract, dat reeds achterhaald was, is niet voor betwisting vatbaar.

In de mate verzoekende partij thans een verhaal ophangt rond verdragingsmanoevers vanwege verwerende partij en het zich eerder aanbieden bij de gemeente Grimbergen met een arbeidscontract, kan niet ingezien worden hoe deze grieven de draagkrachtige motivering van de thans bestreden beslissing, met name de frauduleuze aanvraag, zou kunnen doen wankelen.

Moest er immers al sprake zijn van verdragingsmanoevers en zo deze zouden blijken uit het administratief dossier, quod non, en moest verzoekster zich effectief op 7 april 2011 reeds hebben aangeboden bij de gemeente Grimbergen met de nodige documenten, heeft zij alleszins op 13 juli 2011 de aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer geformaliseerd, wetende dat zij op dat moment niet meer tewerk gesteld was. Het frauduleus handelen blijft hoe dan ook overeind.”

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen betogen dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te

worden onderzocht rekening houdende met de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan verzoekende partijen de inhoud correct weergeven.

Verzoekende partijen betogen dat eerste verzoekende partij reeds op 7 april 2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving indiende en dat in de eerste bestreden beslissing derhalve verkeerd wordt verwezen naar het feit dat pas op 13 juli 2011 een dergelijke aanvraag werd ingediend. Zij stellen dat eerste verzoekende partij op 7 april 2011 wel degelijk was tewerkgesteld, zodat niet kon besloten worden dat zij het bestuur trachtte te misleiden door het aanbrenge van een arbeidsovereenkomst die reeds was beëindigd.

De Raad kan slechts vaststellen dat zoals verzoekende partijen zelf aangeven er geen enkel bewijs is dat eerste verzoekende partij op 7 april 2011 een aanvraag tot afgifte van een verklaring tot inschrijving zou hebben ingediend.

Uit het neergelegde administratief dossier blijkt wel dat verwerende partij op 1 juni 2011 op de hoogte werd gesteld van het feit dat eerste verzoekende partij zich aanmeldde bij de administratieve diensten van de gemeente Grimbergen en aangaf over een arbeidscontract te beschikken. Een formele aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving werd op die datum echter niet ingediend. De gemeentelijke ambtenaar informeerde op voormelde datum wel bij verwerende partij of een dergelijke aanvraag mogelijk was, gelet op het feit dat eerdere aanvragen van verzoekende partijen reeds werden afgewezen. Verwerende partij bevestigde deze mogelijkheid en toen eerste verzoekende partij zich op 13 juli 2011 nogmaals aanmeldde bij de administratieve diensten van de gemeente Grimbergen werd zij in de mogelijkheid gesteld om deze aanvraag formeel in te dienen. Het staat hierbij niet ter discussie dat eerste verzoekende partij haar aanvraag deed in functie van haar tewerkstelling en dat zij ter staving van het gegeven dat zij werknemer was verwees naar een arbeidscontract dat zij op 5 april 2011 ondertekende. Aangezien het arbeidscontract waarvan eerste verzoekende partij op 13 juli 2011 nog gebruik maakte op 7 juli 2011 al was beëindigd en zij hiervan op het ogenblik dat zij haar aanvraag tot afgifte van een verklaring tot inschrijving ondertekende geen melding maakte is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat eerste verzoekende partij verwerende partij trachtte te misleiden omtrent haar effectieve tewerkstelling.

De stelling van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij werd ontslagen omdat zij tijdelijk arbeidsongeschikt was – wat zij staven met een attest dat zij voor het eerst bij hun verzoekschrift voegen en waarmee verweerder dus geen rekening kon houden – kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen.

Ook de toelichting van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij van 6 april 2011 tot en met 7 juli 2011 effectief heeft gewerkt laat niet toe te concluderen dat verwerende partij onterecht oordeelde dat eerste verzoekende partij op 13 juli 2011 wist dat zij niet meer tewerkgesteld was en zij bijgevolg onder valse voorwendsels een verklaring van inschrijving trachtte te verwerven.

Daarenboven moet worden gesteld dat het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing het gegeven is dat eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien eerste verzoekende partij, gelet op het door haar neergelegde overtuigingsstuk, louter te kennen gaf werknemer te zijn – wat na onderzoek niet correct bleek te zijn – en zij geen stukken aanbracht die erop wezen dat zij werkzoekende was of dat zij diende te worden beschouwd als een van de andere in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde categorieën van burgers van de Unie die een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kunnen laten gelden kon verwerende partij tot dit besluit komen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het feit dat een gemeentelijk ambtenaar zich bij verwerende partij informeerde omtrent de vraag of verzoekende partijen een aanvraag tot inschrijving konden indienen – vraag waarop door

verwerende partij daarenboven op korte termijn bevestigend werd geantwoord – kan daarnaast niet worden afgeleid dat verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissingen, het zorgvuldighedsbeginsel of het fair play-beginsel zou hebben miskend.

Op verwerende partij rustte de verplichting om een beslissing te nemen inzake de aanvragen tot afgifte van een verklaring tot inschrijving van zodra zij in het bezit gesteld was van de formele aanvragen hiertoe en uit het neergelegde administratief dossier kan worden afgeleid dat zij de bestreden beslissingen nam na een zorgvuldig onderzoek en op basis van een correcte feitenvinding.

3.3.4. Artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – voorziet dat een burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die, overeenkomstig artikel 41 van de Vreemdelingenwet, zijn burgerschap bewijst een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving moet indienen bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

Verzoekende partijen betogen dat een gemeentelijk ambtenaar op een vroeger tijdstip een bijlage 19 had kunnen opstellen maar tonen hiermee niet aan dat verwerende partij voormelde reglementaire bepaling heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.5. Daar verzoekende partijen voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteenzetten waarom zij van oordeel zijn dat artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden, kan enkel worden besloten dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK